

■ M'n schôonvaoder was vroeger domenee.

Sliechrechts Dialect

Eên van m'n schôonvaoders

M'n schôonvaoder, vroeger domenee, afgestudeerd in Kampe, was 'n norske manspersoon. Z'n intelligentie zat hum in de weeg. Hôog-begaofd, mor 'n lêêge EQ. Dae-deur zel die 't in z'n roeping ok nie hebbe gered. Nou was ik êên van de waainiges waer die wel 'n praotjie mee wou maoke, maor 'k mos hum wel 'opebreke'. Toe die thuis nie meer functioneerde, hij raakte tetaol in z'n aaige gekeerd, verhuisden die naer Waerthove. Nou was hum z'n vrouw 'n echte kwezel en op bezoek begon ze steeds weer over de kaarek. Dà gong 'n jaertie zô deur. Somtije was ikzellef d'r bij en 'n aandere keer ok mijn vrouw: we zagge d'n aaregernis op z'n gezicht. Dus op 'n mooien dag was m'n schôonmoeder weer is bezig met heur hôogere macht en vroeg ik heur daermee te stoppe omdat heur man 't doijelijk zichbaor nie kon werdere. Ze gong d'r tegenin, en

beweerde dat ie 't juist fijn vong. Z'n gezicht zag 'k veraandere, hij draaide z'n aaige om naer z'n vrouw en perste d'r nae 2 jaer zwijge, uit: "Zeur wijf!" M'n vrouw en ik schote aallebaai in de lach, zellefs m'n schôonvaoder gaf 'n grimas, lache was hum vreemd. De moeder vâ mijn zat hevige geschrokke te kijke en vroeg: "Hoorde 'k dà nou wat ie zeej, sprak tie dát echt uit?" Een verpleegkundige die d'r bij zat, schoot in de lach en zeej hardop lachend, dat ie dat inderdaad gezeed had.

'n Week laeter is tie overleeje. Maor die herinnering aan die twêê woorde, maokte dà 'k met 'n lach afschaaide van hum nam en 'm ok nog 'n compelement meegaf voor z'n woorde. Twêê jaer gêên woord gesproke, om op 't laetst hêël betekenisvol iets te zegge tege z'n vrouw. Ruim veertig jaer huwelijk in twêê woorde.

't Was 'n bezondere man. Hij vertelde me 'n jaer of twêê voor z'n opnaome daer dat ie een manuscript hà geschreve over 't gelôôf en hum z'n visie daerop. Hij was dat in het gelôôf kwijt geraokt deur meer naer de wetenschap en geschiedenis te kijke. Faaielijk besting 't voor hum nie meer. Dà lijk me in triest as ie d'r mee opgogroeid ben, d'r voor studeerde en d'r mee omgong.

Nae z'n overlijje vroeg ik om 't manuscript. Volleges m'n schôonmoeder had ie dà nooit geschreve, mor met heur aaige woorde bevestigde ze 't bestaon, ze wis percies waerover ik 't had. Ok zij is nie meer op onze wêreld. Ovve ze mekaor in 't naebestaon nog zijn tegegekome weet 'k nie, voor hum hoop 'k van nie.

mostertpot@gmail.com